

Sygn. akt V KK 451/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 marca 2016 r.,
sprawy **F. O.**
skazanego z art. 191 § 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 3 lipca 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 grudnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 lipca 2015r. zmieniającego (poprzez uchylenie orzeczenia o powództwie cywilnym) wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 grudnia 2014r., którym F. O. skazany został za czyn z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, to jest art. 53 § 2 k.k. w zw. z art. 106 k.k., poprzez błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że na wymiar kary nie ma wpływu fakt zatarcia uprzedniego skazania, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia w części dotyczącej kary. Wniósł w konsekwencji o „uchylenie

zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. IV Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, z którym to stanowiskiem polemikę podjął autor kasacji, podtrzymując jej argumentację.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest konsekwentne stanowisko, że obraza prawa materialnego nie może dotyczyć dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 k.k. Przepisy te nie mają bowiem charakteru norm stanowczych, gdyż nie zobowiązują sądu do określonego zachowania, pozostawiając mu swobodę orzekania w zakresie zastosowanego stopnia represji karnej (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2009r., III KK 314/08, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2007 r., II KK 390/067; z dnia 7 października 2011 r., III KK 36/11; z dnia 16 stycznia 2013r., II KK 56/12; z dnia 22 października 2013r., V KK 296/13, czy z dnia 8 sierpnia 2013r., IV KK 220/13).

Wskazanego powyżej naruszenia, powiązanego z obrazą art. 106 k.k., skarżący upatrywał w przyjęciu przez Sąd *ad quem* (str. 5), że nawet fakt zatarcia jednego ze skazań dotyczących F. O. nie mógł zdezwuować oceny o braku podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 69 § 2 k.k. jednym z kryteriów, które winien w tej materii uwzględnić sąd jest dotychczasowy sposób życia sprawcy. W jego ramach istniała konieczność dokonania analizy także i uprzedniej karalności skazanego, co nie pozostało poza zakresem oceny Sądów obu instancji. Sąd *a quo* w uzasadnieniu wyroku wprost stwierdził, że nie zastosował art. 69 § 1 k.k., a „wystarczającą negatywną przesłanką była karalność za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. (str.4). Odwołał się zatem do wyroku zapadłego w sprawie III K .../02 Sądu Okręgowego w S., na mocy którego został skazany za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności wykonaną w dniu 16 kwietnia 2005r.

(k. 104-105), które wobec kolejnych skazań i biorąc pod uwagę treść art. 108 k.k., zatarciu nie uległo. Ta zatem okoliczność, niezależnie od dalszej przeszłości kryminalnej skazanego, była ważnym, choć przecież nie jedynym, elementem decydującym o braku pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Podzielenie tego stanowiska przez Sądu *ad quem*, w żadnym razie nie może być oceniane w kategoriach rażącego naruszenia prawa materialnego i to również w sytuacji, gdy Sąd ten przyjął, że jedno z uprzednich skazań (na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 stycznia 2008r., sygn. VI K .../06 – k.119) uległo zatarciu.

Kompletnie chybione były obszerne rozważania skarżącego czynione na gruncie art. 106 k.k. Mogłyby być one zasadne jedynie wówczas, gdyby rzeczywiście owo „niebyłe skazanie” mogło wywrzeć realny wpływ na kształt kary, co jednak, jak wskazano wyżej, *in concreto* miejsca nie miało. Wszak Sąd *ad quem* nie kwestionował stanowiska obrony co do samego faktu tegoż zatarcia. Stwierdził jedynie, że na tle całokształtu przesłanek określonych w art. 69 § 2 k.k., nawet wykluczenie jednego ze skazań dotyczących F. O. nie mogło mieć żadnego wpływu na prawidłowość ustaleń poczynionych w tym aspekcie przez Sąd *a quo*. Nieadekwatne pozostawało także przytoczone w kasacji orzecznictwo, w którym mowa jest przecież o zatarciach skazań rodzących stan prawny uprzedniej niekaralności, a zatem o sytuacjach diametralnie różnych od tej, która była przedmiotem procedowania w niniejszej sprawie. Podobnie nieprzekonujące były wywody autora kasacji dotyczące teoretycznych rozważań o istotnym znaczeniu uprzedniej karalności lub niekaralności dla wymiaru kary, co jest przecież oczywiste i kwestią sporną na żadnym etapie niniejszego postępowania nie było. Inną rzeczą jest jednak niekaralność, a inną wyłączenie przy wyrokowaniu jednego z kilku skazań, wcale nieprowadzące do stanu niekaralności. Skoro zatem Sąd odwoławczy wziął pod uwagę owo zatarcie jednego ze skazań, w żadnym razie dyspozycji art. 106 k.k. czy art. 53 § 2 k.k. nie naruszył, ani też nie był zobligowany do złagodzenia orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji kary pozbawienia wolności.

Konsekwencją zaprezentowanej powyżej oceny zarzutów kasacyjnych było uznanie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia za bezzasadny w stopniu

oczywistym, co, wobec niestwierdzenia podstaw określonych w art. 536 k.p.k., implikowało orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.

Na podstawie 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

kc